

Rondje Groen

W. Andelaar

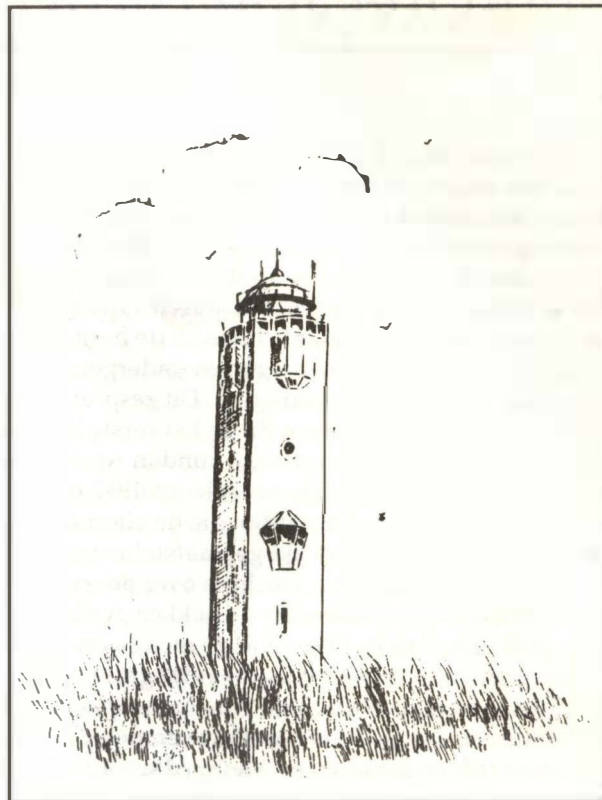
Als geen andere plaats leent Noordwijk zich voor een rondje strand en duin. Met de vuurtoren als middelpunt iets oppikken van wat de natuur te bieden heeft.

Direct ten noorden van het dorp kom je wel eens een vreemdeling tegen. Eigenlijk kan het al op de bosweg gebeuren, maar ter hoogte van het voormalige zwembad in de duinen is het vast raak. Direct naast het fietspad staan wat lichtgroene planten met onduidelijke bloemen, de Ambrosia. Ze zijn, naar verluidt, met soldatenvolk hier naar toe gekomen. Bij de bezetting van ons land beschikten onze oosterburen over modern materieel. We lezen dat in de geschiedenisboekjes. Toch kwam er na een paar weken ook nog paardenvolk naar Noordwijk. Met paard en wagen werden allerlei goederen aangevoerd waarbij dan, zo wil het verhaal, de zaden van de Ambrosia.

Overigens kan ik me dat paardenvolk nog goed herinneren. Ze werden onder meer gelegerd in de schuur van mijn opa in de Schoolstraat en volgden daar de Nederlandse voerlui op. En, zoals je als jongen eerst met de Hollandse soldaten optrok, werd je toen met de Duitse boeren goede maatjes.

Om terug te komen op het plantje, het zit wat in de familie van de veel bekendere Duinaveruit. Deze kennen we van de zuidhellingen van de duinen waar het vaak de enig voorkomende plant is. Ook dat is trouwens een gast die hier van origine niet thuis hoort en niet altijd op prijs wordt gesteld. Vandaar de volksnaam: Duinpest.

Veel liefhebbers van de wilde flora vinden dat allemaal

maar niets, die verwilderde gasten. Men spreekt dan van floravervalsing. Van mij echter mag het. En ik heb daarbij oude papieren. Veel planten, vooral bosgewasjes, zijn in Nederland aangeplant op buitenplaatsen zoals hier op Offem. zij vormen nu een waardevolle aanwinst van onze flora.

In Noordwijk was Tappenbeck, de eigenaar van Huis ter Duin, op dit gebied actief. In de twintiger jaren was hij druk in de weer met speciale anjertjes rondom zijn hotel. Deze stonden nog heel lang langs de Rudolf Tappenbeckweg in het talud, maar zijn na de laatste nieuwbouw verdwenen. Niet verdwenen, nog niet tenminste, zijn de Boksdorons langs het raster van het Casino. Ook die hebben we aan Tappenbeck te danken.

Om nog even op het kleine zwembad in de noordduinen terug te komen, ook dat was een overblijfsel van de oorlogsjaren. Kennelijk zwommen onze bezetters niet zo graag in de zee en werd het golfbad in het duin gemaakt. Veel Noordwijkers, waaronder ik zelf, kregen hier hun eerste zwemlessen.

Toen een aantal jaren geleden het bad werd afgekeurd is er met de gemeente afgesproken de kuip onder het zand te laten zitten. Het regenwater kan zich daardoor ophopen waardoor op kunstmatige wijze een natte duinvallei werd gecreëerd, in de hoop dat daar weer Parnassia en andere originele duinplanten terug zouden komen. Helaas is er met de uitvoering iets fout gegaan. De bak is in plaats van met zand gevuld met bagger uit de wetering. Daarop groeien nu wel veel, maar niet zulke bijzondere planten. Het Parnassia kreeg geen kans tegen brandnetels en distels.

Het ongewild uitzaaien van de Ambrosia had dus meer succes. Daar kunnen we nog steeds van genieten. Niet zo kleurrijk als het Parnassia, dat is waar, maar toch een plant die we graag asiel verlenen.

Ambrosia